

Starea civilă:

M O R T I :
Gheorghe Crașin
N A Ș T E R I :
Costea Șar
Fredy Goldstein
D I V O R Ţ U R I :
Aureliu Baranşa

nr. 5
**treisprezece februarie o
mie nouă sute treizeci și
unu. redacția, buc., str.
mihai vodă 13, etaj trei**
5 număr dublu

Degete?

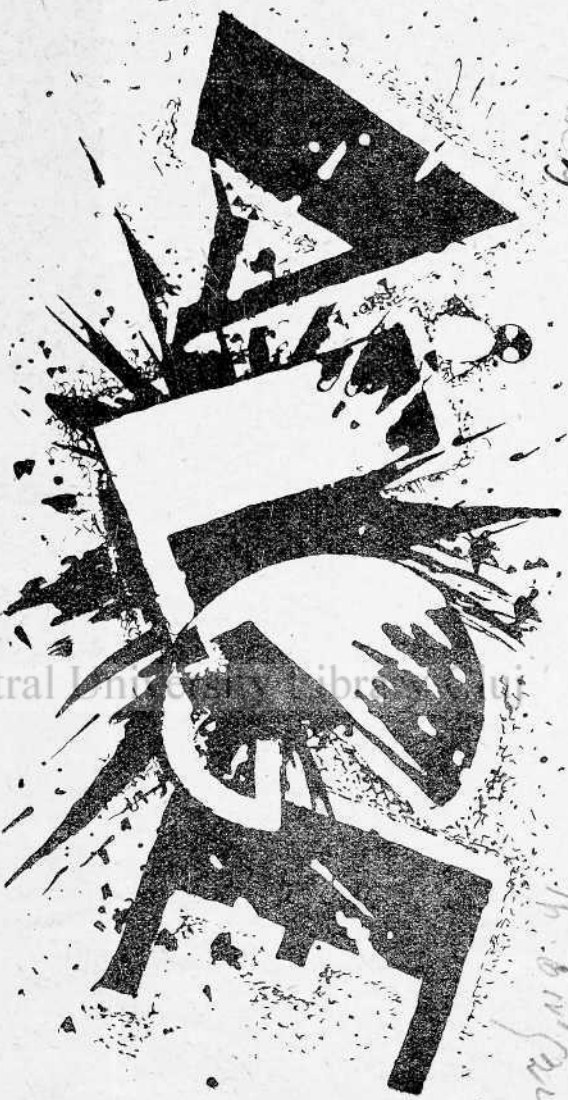
Lasă-mă să-ți spun acum
despre femeia fără degete:
A venit într'o seară,
pe când lipiam cearșaful de
ferestre,
ca să fac baia de seară.
Eram gol până 'n deget
și ea era femeia oarbă și fără
nici un deget
în deget.
Când m'a pipăit gol, s'a speriat
și mi-a spus să-i pun mâna pe
sân să-mi confirme;
când mi-am agățat degetul de
sfârcul ei alb
mi l-a furat în ventricul
și a dispărut așa cum a venit.
Și la prietenul meu din camera
vecină
și la vecinul prietenului meu din
camera vecină,
tot câte un deget.
Clădirea fără deget este porecla
clădirii noastre.

Aceasta-i povestea femeii care
n'avea niciun deget.

Rafe?

Bătrânii au bărbile albe,
slab le este trupul ros de soareci,
tărăta le curge pe drum cu sdrențele
și ei sunt bătrâni cu obraji în gură.
La noi, toți au portretul sculptat în ei,
trupul se vede ici, colo prin ismene
și baia e aproape
și bătrânilor le e rușine de baie,
nu pentrucă văd în ele femei goale și albe.

Costea ȘAR
Costea ȘAR

459944

1931/10/5
no 5
ap 6 25 buie 1/3
Ad omnia
Sh. b. n. p. v.

Moriendo

Pe pământul bătătorit de vârfuri roșii, pe pământul cu creieri împrăștiați ca stropii gândurilor, pe pământul buretelui cu suspine, o inimă cariată de plumb minuscul, un cap rătăcit de groaza simfonică a aortelor de fer, își deapănă ușor filmul viselor trecute.

Înainte de gangului suprem, se mai întreabă: „Dece această părăsire de sine pentru părăsirea celorlalți?” Dece uitarea dorului din secunde în cari iubirea te învăluie ca un vestmânt cambrat? Oare în balanța vremii un plumb cântărește mai mult decât plămădirea vitală a unui mecanism secret?

TĂCERE!

Tăcere în gând întocmai ca tăcerea din lumea tăcută. Nici un șgomot numai palpită aerul afară de aburirea vapoasă a spiritului.

Ce minunată scară de imagini în oglinda infinită a trecutului! Câtă varietate de figuri și idei. Ce antiteză caracteristică.

Acum, o formă pe pamânt, mai târziu o formă sub pământ. Ce distanță mică; ce ușor calcul pentru nota vitală care se cântă din ce în ce mai șters. Brusc un crescendo (ultimul), te revoltă, te face să mai sgâlțâi microfonul vieții, îți ridică nervii, te înduioșează de tine, te face crud cu ceilalți

te transformă într'un zeu al bunătății, al rugămintelor și al promisiunilor largi, ca un elastic.

Ha! Ha!

Tu ești cel care râzi sau a răs cineva de jos, știi de unde nu se râde niciodată. Nu, nu, de sus se aud valurile unei chemări dulci ca sărutarea primului ștop de viață. Valvârtej te ocupi de lucrul cel mai simplu. De sus sau de jos.. sau poate din tine râde forța care te părăsește, care se duce ca o vagabondă la azilul unui întregu, ce râde; de ceace tu plângi. Te ridici ca să vezi apusul tău, roșu ca o culoare.

Și nemulțumit, cazi pe spate pentru ca razele perpendiculare să te fixeze bine de pământ de pământul din care ai fost clădit.

GRAVURA

Loc bătut în lacrimi, sufletul nu-i decât o poartă înghețată,

Iar rănilor, guri pentru blestemul nopților, plâng.

În cutiile suprapuse, valuri agită un zid

Și murmurele scoboară frânghia șiragului mut.

Pașii tăi, suspendați în alb, și-au pierdut imaginea lor

Și numai ochii, țintesc tirul, puncte sub oblon.

Viziunile agățate în pervaz șoptesc fragmente din trecut

Iar tu neliniștită condensezi dorul spasmului estompat.

Mihail HUBERT
Mihail HUBERT

Gând

*Când ai să treci nebun pe lângă mine
Să nu mă storci cu ghetele în mers,
Deasupra ta un cântec se cuvine
Iar dedesubt cu guma este șters.*

*Privirea ta va călări pe-o undă
Și dacă totuși inima de șea
Înebunită o să se pătrundă
Și o să plângă singură de ea,*

*Va fi un clown și toți vor fi paiate
Iar vântul nostru preschimbat în cer
Va fi cusut din mii de ațe
Și ațe toate o pomană cer.*

Gravură de S. PERAHIM

(urmare în pagina 7-a)

S f â r ș i t

M'am aruncat pe căruri ca pe niște cearceafuri ude

și mi-am descompus pietrele de moară ale pământului,

stâlpul pus, semn de exclamare pe trupul gol al străzii,

s'a sfărâmat

și hipopotamii s'au aruncat în fântânile aprinse.

Ce descompuse s'au simțit nudurile interioare și cum se căutau degetele să taie cuțitele!

Odăile se golesc din ce în ce mai mult, fumul eșit din noi a astupat toate casele, lichidul răcit din pereți se scurge pe aceeași pereți

și mă formează iarăși așa cum am fost.

Și iar încep cântările nebune

și iar se aștern paravanele pe alei trăsurile cară lemne și foc pentru începuturi, cărnurile prăvălesc bolovani învesmătați în fosfor,

salturile arcurilor sar

și trupurile pe fusul brațelor, titireze.

Și cum alergau mâinile în noi

ca un transatlantic în aeroplanele noastre, degetele s'au înecat în adâncurile moi de gumă-arabică.

Visele te trezesc din vise

și ozonificările se cântă prin casă cu arcele.

Ca aeroplanele am spus că se duc pintenii prin noi

cărămizile se prăvălesc una câte una

iar gura se umple cu celălalt din noi, ne înăbușă

și ne rupe.

Ce viscol trage corcodușii cruzi din genele tale!

grilajul gurii sare ca nucile de țipetele eșite din tine,

lucrurile din casă aleargă din drum de frica sunetelor

și glasurele pleacă.

Rotițele și pompele cu explozii își returnează puterile,

circul interior se urcă pe frânghii,

gimnastica anotimpului o văd pe pulpa ta și ceața și bruma în pupile.

„Caracude“ țipă oamenii mecanici în spinare iar noi ne căutăm cu unghiile

In acest număr dublu

COLABOREAZĂ:

Costea Șar
Mihail Hubert
D. Amprent
S. Perahim
Gherasim Luca
Sesto Pals
Fredy Goldstein

COLABOREAZĂ:

Fredy Goldstein
Sesto Pals
Gherasim Luca
S. Perahim
D. Amprent
Mihail Hubert
Costea Șar

Ce arn'pelag pe drumecuşurile palmelor
 ce saltimbanc pe alunecuşurile palmelor
 şi ce sgomot ce rupe timpanele.
 Giulgiul se aşterne din nou pe pereţi
 şi din nou ne refacem ca migdalele
 şi din nou
 şi din nou ne înoinm cu noutatea puterilor
 nouă
 nouă x nouă
 nouă x nouă
 au strigat şi nebunii ascunşi în prelungiri,
 zi şi noapte,
 luni şi anotimpuri să treacă,
 carnea rămâne mereu oglinda anotimpului
 şi salturile mereu roata, miraculoasă din
 luna-park.

Răspundeţi întrebărilor scrise pe ziduri
 şi străpungeţi strigătele prin orificii,
 broboanele aleargă mereu şi se aştern,
 se urcă pe noi
 şi ne înecă gurile
 ne urflăm şi membrele
 ne desfacem ca viorile
 şi a celeaşi antene se înfăsoară de tine
 şi prind toate posturile de jazz;
 le primeşti şi le pipăi,
 le rupi şi le scimbi,
 din nou se rup,
 din nou mă rupi,
 şi ne chemăm pe marginile pământului,
 ne învârtim mai repede ca el,
 ne aruncăm prin planete, urmărindu-ne,
 ne asvârlim unul altuia bulgări de stele;
 soarele aleargă să nu-l prindem
 orizontul se întunecă cu orele
 şi noi alergam căutându-ne.
 Valurile se duc depe noi ozonificându-se
 ozonificările se caută iară,
 caşul ruperilor gaurite se urmăreşte)
 ca să muşte din nou un gol,
 planetele toate au dispărut
 numai soarele dintre planete.
 Il ocoim căutându-ne
 smulgându-l din rădăcini,
 alergăm în jurul flacărilor,
 ne prindem amândoi deodată
 şi deodată ne lovim cu el
 şi ne aruncăm depe aceleaşi planete,
 depe aceleaşi plante
 aprinse ca turmele,
 şi inecându-ne unul sub epiderma celuilalt
 ne căutăm în fiecare pe fiecare din fiecare

Gherasim LUCA

Ondulări de pendul roşu

Nu căuta să găseşti muşuroiul văz-
 duhului, tractoria vieţii tale sculptată
 în granit iar sângele e un simplu pen-
 dul aşezat la poarta timpului: PENDUL-
 PORTIAR.

Fundul mării s'a umflat şi toţi peştii
 au fugit din fund iar când suprafaţa
 mării a început să aplaude ca tunul pe
 actorii cerului, peştii au fugit dela
 suprafaţă şi s'au oprit în mijloc.

Atunci a venit OMUL
 —Nu gonii peştii din băul mării, pri-
 veşte-i mai bine cum plâng.

Trecătorul a zâmbit crescendo. apoi s'a pulverizat într'un răs portocaliu...

In cabaret am văzut azi un chinez
 şi chinezul era roşu ca o vopsea şi nu
 ştiam de ce.
 Atunci am alergat spre el şi am tipat
 că-i roşu, ROŞU şi am căzut învârtind în
 ROŞU şi am început să mă cutund în
 ROŞU şi am căzut în ROŞU şi am căzut
 în ROŞU fără fund şi fără faclie.

Am tipat ajutor, dar nu ştiu de unde
 a răsarit vântul despletit în el, m'am
 apucat de părul lui şi atârnat în

văzduh am plutit deasupra mării. Vati cum mă aplaudau cei din fotolii!

In van urlam că nu-s actor, că mă
 execută veritabil, în van urlam că e
 roşu cu adevărat. Publicul aplauda ne-
 gră şi greu ca tunurile.
 Si când trunchiul decapitat s'a di-
 zolvat în nori, capul mai ţipa păsul lui
 şi vântului şi actorilor şi aplauzelor.
 Acum mi-am lipit din glic un alt
 trunchi şi iată-mă.

Si atunci am tipat nebun de frica
 peştilor şi submarinul s'a inecat cu un
 os de peşte şi poporul lor a rămas la
 mijloc.

Sesto PALS

Draperii orizontale

Humă aquatică
Humă sălbatică
Sângele: vântul
Vântul: vestmântul
Vestmântul: pământul
Mai țipă sângele
Mai țipă ghiarele
De țipă, frânge-le
Sub mii de ghiare
Mai cântă inima
Mai cântă melcii
Mai cântă pieptul
Mai cântă... *Cine?*
Sub tine
Dedesubt
Ceva ți-am supt
Ceva, ceva
Ceva e rupt
Și undeva omida urlă
Pocnește surla
Cum țipă măștile

Cum țipă găștele
Nu, nu,
Nu mai țipa
Te rog frumos
Taci
Altfel știi... azi...
Câinele meu... spânzurat în
brazi
Iar va învia
Te rog taci
Mă mușcă cu buzele roșii
Te rog taci
Mă suge cu buzele roșii
Te rog taci
Mă soarbe cu buzele roșii
Taci. **Taci. Taci.**
Am urlat
Cântarea Cântărilor
Cosciugul: gura
Și zarea zărilor,
S'a zis natura.
Te rog taci
Un glob coboară și caută voci
să le gâtuie rădăcina.
Te rog taci

Și sting lumina
Nu mișca
Il vezi... plutește acum
Plutește și mârăe'ncet
Și caută ceva viu
Ca să-l ia și să-l ducă
In colțul lui negru
Și-apoi să-l mănânce
Incet, de viu.
Și el să urle ca cine?
Cum a urlat acela
Care și-a văzut tot corpul
făclie?
Sst... Taci... Te rog taci
Uite că vine acum spre mine
Incet . taci
Incet
Ta.. ci
T...a.. ci
In.. cet.....
In....c
..... e
.....
... t

(carmar: din pagina 3-a)

Gravură de S. PERAHIM

Gând

Cu sânge mă măsor și pentru sânge
Imi strâng picioarele picior peste picior
O voce 'n vânt și vântul ne înfrânge
Un cântec ros și aspru plin de dor.

Un saltimbanc suspină pe o ață,
Un imn se sterge, guma lui e rea
Și cântă'n vânt prohod de dimineață
O noaptea aspră, galbenă și grea.

Papuc ucis de raze și privire,
Nemernic scrum pe vârful de catarg
Și pentru cântec sânge și iubire
Și am plecat să râd nebun în larg.

(ss) D. Amprent

-
-
- Urechea inimei de se va clăti, întristare spune.
 - Vintricelul de se va clăti, dobândă vei avea dela un boer sau pomană.
 - Tăta dreaptă de se va clăti, multă ședere la un loc nu vei face.
 - Buricul de se va clăti, cinste și mărire vei dobândi.

(Carte de semne. Trepeticul cel mare, între care se cuprinde toate semnele ce se fac la om: bătaia ochilor, a buzelor și în scurt toate mișcările și încheeturile corpului omenesc ce sunt date dela natură. *Tălmăcite*).

Fredy Goldstein

Am ascultat într-o seară povestea mea și a lui „Alge“, în seara când acest Fredy Goldstein în vârstă numai de 6 ani — vârsta copiilor cari știu să numere până la zece — mi-a descântat măsura de noapte și cărțile răvășite pe jos și a cântat aceste imnuri care rup inimile.

Fredy Goldstein a povestit întinericului poeme, le-a strigat ca o rană pe care mânușele lui

moi și albe o pipăe cu teamă, le-a strigat în mine prin mine, și am copiat în acea noapte amprentele cuvintelor cele mai pure. am copiat loviturile de topor și clopote și clopote.

Am umblat printre pereți să caut adâncul cuvintelor, am crezut că visez, că mi s'au scurs ochii, că mi s'a despicat țesala, totuși Fredy Goldstein, copilul de 6 ani neîmpliniți, vorbea cu îngerii și eu eram numai un câine bătut care știe să plângă și știe să scrie.

A doua zi, când am citit poemele lui Puiu și lui Sesto, au înțeles și ei că prin noi trece o luntre cu țipete și au văzut și ei că poezii au numai gură și inimă.

Din momentul acela Fredy Goldstein a devenit prietenul nostru scump de care ne proptim și cu care vom urla de aci încolo sfâșierile, până acolo unde încează sfâșierile.

g. I.

domNULE CRITIC, adu oala.

Poveste

Era odată care nu s'a povestit: era un moș și o babă. Nu un moș și-o babă... un curcan.

El a dat fuga la biserică și cu nasul peste cap a înviat-o pe curcana. Și s'a dat de 3 ori peste cap și s'a făcut păsărică moșul și baba; și s'a dat peste cap și s'a făcut aeroplan, și a sburat, a sburat, a sburat..

A țipat baba. Moșul nu a țipat.

S'a dus departe la o pădure și un hoț a vrut s'o prindă pe aeroplană ca s'o împuste.

Odată s'a dărâmat cerul peste el și s'a reparat singur; dar el era mort,

Odată buf, buf, buf cu tunul: era un război.

Tosi au murit aproape: buf, but, buf cu tunuri. Numai patru mai era: buf, buf, buf cu tunurile și era ploaie multă.

A doua zi era general: buf, buf, buf cu toate tunurile; și câteva tunuri erau stricate că le-a dat jos pe oameni. Și un tun

i-a dat în haină și în mână și a plesnit. Și calul era mare cât un cer.

Ovrei toși rușii, românii, toși, toși.

Moldovii toși, ho! ho! au murit.

— Mă! cât costă chitanțele astea.

— Ia dă chitanțele astea. Ii dă cu tunul și îi ia toate chitanțele.

Vine o cucoana și îi spune:

— Ai luat, domnule, toate chitanțele dela un om bătrân?

Vine la el un soldat.

— Pofțiți în timpul războiului...

Se duce repede să ia tunuri, până n'a mai avut tunuri și a luat pușca și satia.

— Pe asta să nu-l omoare. Omoriți pe fata aia, buf, buf.

La înmormântare o învie. S'a dus, s'a dus, s'a dus, în timpul războiului — povestea tata — chitanțele le-am mănăcat cu tunuri.

În țară era regele. Vede pe principesa îmbrăcată în căpitan-general. Crede că nu-i pușcă adevărată și o împușcă.

Și-a murit omul ăla.

— Am să te pun la colț... Nu ți-am zis?

— N'am auzit.

— Ei, te iert! Altădată să nu mai faci

Și el s'a făcut mare general.

Și săreau toși ochii dela oameni.

O mână era pe un pom, o altă mână pe alt pom și o picioară pe un mort.

Și oamenii săreau pe cer și a rupt tot cerul și buf, buf... și gataaaa.

Poveste

A fost odată un moș și o babă.

Moșul a murit în război și baba i-a lipit bucățele de cai și a înviat și nu s'a văzut căii.

— La mulți ani, să crești mare.

Și a plecat prin pădure, a plecat, a plecat.

Și doi os i-a dat palmese și osurile s'au făcut soldați și i-au spus: /

— Vino să-ți arăt casa mea.

L'a pus la ușă ca să facă armată.

Hop! cu Turcele și cu tunele.

Și s'a închis tablourile.

Fredy GOLDSTEIN
Fredy GOLDSTEIN